

Uddrag af Hr: Elise Dyreborgs Dagbog
Fører var H. Fabricius og Styrmænd Rasmus Niels
Marstal

Den 1de Nov: 1901 forlod vi Langesund (Norge) med
en Ladning Traps, bestemt til Syd Altoa Skotland
Vinden holdt sig paa Vestkanten, til vi efter 11 Dage
i Tien, nærmedes den Engeløste Kyst.

Den 12te Nov: om Morgenen kl: 4, begyndte en haard
og hurtig tiltagende Storm fra SNO, saa at alle
Sejl maatte gøres fast og Skibet 5te 30te laa under-
drejet for et svikket Forsejl.

Hde Dagen drev Skibet for dette lille Sejl og tog
en Masse Vand over, hvorfor jeg flere Gange spurgte
Føreren, der holdt sig i Kabotten, om vi maatte
kaste Dekslasten over Bord, for bedre at kunne
komme frem paa Dekket. Jeg fik det Svar fra
Føreren, at vi druknede som Hatterunger, da vi
sikkert var inde under Land.

Det blev til Orkan Vej indom Aften, og ved kl: 11 Tiden
om Aftenen, tog Skibet en svær Sø over, den stillede
Trapsene paa Enden, saa vi maatte gaa i Lang med
at kaste over Bord af Dekslasten, hvilket kun var-
rede kl: 15te, vi fik nemlig Øje paa et Blinkfyrt i
Vest nord vestlig Retning. Vandet føj paa den Tid
saa voldsomt, og blandet med Is og Regn, var det
umuligt at paa nøjagtig Kending af Fyrt, der ellers
saa temmelig højt oppe paa Landet. Vi vidste
at det var St. Abshead eller Langstone og blev eni-
ge om at halse, saaledes at Skibet fik Forsejlet
syd over, der havde vi længst Vej til at drive
paa. Ved Halsningen var Føreren alene agter
og jeg Styrmænden var Forude, for at hejse et
Forsejl og hale det ned igen, naar Skibet var
drejet rundt. Da jeg igen kom agter ud, var
Kaptajnen gaaet over Bord, uden at vi havde set
hvoreledes det var sket. Jeg kaldte Folkene
agter til mig og forklarede at Kaptajnen maatte

var gaaet over Bord, ~~adon at vi havde set, hvor~~
~~længe det var sket.~~ da man intet Hæd var at finde
Nu fik jeg Kending af Fyret, og vidste, at det var
St. Abshead, jeg siger saa til Folkene, at jeg gaar
ned og kikker i Kortet, om der findes et Hæd,
hvor vi kan sætte Skibet paa Land, for at redde
Livet. Vi var kun 4 Sømil fra Landet og kunde
ikke komme uden om Langstone Klipper, men
jeg var klar over, at vi drev ned mellem Long-
stone og Landet, hvis ikke der var et Hæd ved
Berwick, 4 danske Mil syd for St. Abshead Fyr. Men
vi kunde lande. Jeg fandt i Kortet en Plads
at styre i Land paa, tæt syd for Berwick Havn,
alle andre Hæder var umuligt fyldte med Klipper
og Skær. Men kun 2 Minutter kunde jeg afholde
mig i Kabinen, Skibet kængede over for en
stor Sø, saa Kabinbordet blev slaaet op mod
Kabinlampen og jeg Hysmanden fik baade Bord
og Lorange i Hædet og stod nærmest paa Sides
veggen i fulstændig Mørke. Da Skibet igen
rethede sig op, løb jeg op paa Decket og fandt
Kokken Erik Raasmussen kun 15 Aar, slaaende
ved Rattet og holdt sig fast, men hvor er vores
2 andre Folk henne spurgt jeg, ja de var ogsaa
gaaet over Bord, med den sidste store Sø der kom
over. Nu havde jeg kun Drengen tilbage, det
var ald mit Mandskab, og man græd.
Jeg gav ham den ene Hjortelive, tog selv den anden
og bandt os fast dermed, saaledes stod vi nu
fra Kl. 11⁴⁵ Aften, til Kl. 13⁴⁵ Næt. næste Morn-
gen, En paa hver sin Side af Rattet. Kl. 3 var
vi ud for Berwick, jeg fik fat paa Rattet, drejede
haand over og da lidt af Skummersjlet var gaaet
løst, fik jeg Skibet til at falde for Vinden, og
styrede mod Land, med sikker Kending af
Berwick Havnefyre. Men paa Havnen kunde jeg ikke
styre, det vidste jeg, det skulde være tæt syd
derfor; men vi skulde over 3 ommaa Undervende

Roks, med kun 12 Fod Vand paa, for at komme
ind paa bedste Landings Sted. Et mere oprind
Har inde under Land i Strøm og Orkan Vejs,
fandtes vist ikke nogen Steds. Da Skibet mærkede
det grunde Vand paa Roksene, fyldte Søen ind
fra begge Sider, jeg skyndte mig at sætte Rattet
fast, tog Drengen ved Haanden, løb hen ad
Dækket til Storriggeren og krøb op der omtrunt til
Lalingen paa Stormasten. Der stod vi saa, jeg
med Armen om Drengen, for at hjælpe at
holde ham fast, tunge og gennemblødt som vi
var. Kl. c: 3^e 30^m stod Skibet inde paa Landstran-
den, vakkende fra den ene til den anden Side,
og Søen sprængende op over Hovedet paa os.
Indtil Kl. 6 om Morgenen, maatte vi blive i Riggeren,
da var Vandet faldet ud, saaledes at Søen ikke
brød ret meget over Skibet og vi gik saa ned paa
Dækket og saa snart det kunde resiteres ned i
Kahytten og fik fat paa Noget Værk og Petroleum
til at blusse med, for at Rednings Mandskabet
kunde se os og yde Hjælp, for end Vandet igen
begyndte at stige. Jeg kunde naar jeg blussede,
se at Søen løb langt inden for Skibet; men naar
den trak sig tilbage, var den lige saa langt uden-
for og ved det 4de Blus sam Drengen holdt,
firsede jeg mig ned fra Siden agter ad Storskidlet,
for at se om vi kunde naa Land, inden Søen
igen kam løbende. Jeg raabte straks til Dreng-
en, at han skulde komme ned og vi naaede
begge ind, frosk i Land og de eneste 2 levende
de fra Elise Dyneborgs 5 Mandes Besætning.

Efter at vi var kommen ned i Land fra
"Elise - Dyneborg" og havde faaet hørt Vej gaa,
hos en Fiskerfamilie, blev vi vist over til
Byen, hos den danske Kansul, hvis Hus
laa nær ud mod Havet. Vi fik lidt
Frøkaas hos Kansulen og Alakken var ned
9 om Formiddagen, da vi igen gik derfra.
Kommen ud paa Vejen, fik vi Oje paa
en Brannsejlskammerk et godt Stykke Vej
til Sø, men styrende ind mod Land.
Mange Folk fra Byen var her skinnede sam-
men, ja mange af Kvinderne gred, Havet
var endnu saa oprørt, ja vi kunde
lige se Toppen af Masten; naar Skibet
var nede i Søen. Det var Sk: "Estrop"
af Svendborg Kapt: Lassen. De var gaaet
ud fra Newcastle 2 Dage forud, men vilde
søge Ly inde paa Fjells af Fjell. Imidler-
tid knekkede Skibet sammen og de maatte
saa se at redde Følgen, med at sætte Skibet
paa Land, ligesom os. Den første Sø
Skibet lag over paa Vejen ind, slog en
Del Skanseklædning i Stykker og lag
Kalken med sig, den næste slog

Rortuset i Gykker og Romanden blev
slaaet over med Kabytstøget og fik
brækket sit ene Laar. Den øvrige Besæt-
ning tænkt saa op i Rigningen og lod
Skibet drive Resten af Vejen ind paa
Stranden. Det var nu Lavvande, saa
Skibet blev staaende langt ude mellem
Klipper og Sten. Redningsbåden
forøgte at gaa ud; men kunde ikke.
En Raketline blev skudt ud paa
Skibet til dem og Redningsbåden blev
haleet om Bord, i den blev Mand-
skabet (5 Mand) halet i Land, og
saa den der havde brækket Benet.
2 Timer senere var Skibet brækket i
Gykker af Gavn og drev i Land i smaa
Stumper.

[Faded handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Elise Puckan blev gravet ud med
højeste stand 14 Dage senere, sket havde brakt
Kølen og tabt Rørelse og knækket i Høften
samt Adskilt næse og Tanddække. Der
blev slæbt Kildehed og repareret
Tønnen hvorefter den igen blev sat i Gang.